

keek hij neer. En zij vertelde zachtkens voort: „We schrijven elkaar geregeld, ééns in de veertien dagen, niet te veel, niet te weinig. . . . Híer heb ik hem nooit willen hebben, hij mag mij zóó niet zien, ik heb hem gedreigd, mij boos te maken en op te winden, als hij tóch kwam. . . . O nee, ik wil 't niet, ook voor hem. . . . en al is 't ijdel en al is 't slecht, ik kán 't niet. . . . ik wil voortleven in z'n herinnering, zooals hij mij gekend heeft toen hij mij liefkreeg. . . . En nu, nu dat eindelooze kuren het. . . . financieel wenschelijk. . . . maakt, niet onder mijn maatschappelijk-gelijken te leven. . . . o, 't zijn allemaal ín-goeie, lieve menschen hier, maar soms zoo een énkele intonatie, een wóórd. . . . daarom” — met een ondeugenden blik — „was jij ook zoo'n vóndst voor me! Zij missen te veel wat ik heb en, o ja, ook zeker helaas het omgekeerde. . . . Hij zou zich in mij vernederd voelen en dát zou ik niet kúnnen dragen. . . . Ik heb hem ook herhaaldelijk gezegd, dat wij niet langer verloofd moesten blijven. Antwoord: hij wil niet, hij dénkt er niet aan, of ik hem ongelukkig wil maken, en ik word zeker beter. . . . En ik. . . . ja. . . . ík vind 't héérlijk. . . . ik kán niet zeggen: het móet. . . . En — ik heb ook niet te veel medelijden met hem, want word ik beter. . . .” „Maar natuurlijk word je dat,” viel Anthony haar heftig in de rede. „Inderdaad: natúúrlijk: na acht jaar!” zei ze snijdend. „Wórd ik dus beter,” maar haar stem trilde en in de onderleden der wijd-open oogen zonken glinsterend de tranen, „dan zal ik een vrouw voor hem zijn, zóó vol liefde en toewijding als weinigen kúnnen hebben geleefd. En sterf ik, nu dan is hem om zijn trouw aan zijn liefde de hemel zeker!” Ze zweeg en Anthony, zich stil oprichtend, zag, dat ze haar zakdoekje voor het gezicht hield geklemd en haar schouders schokten. Hij wist zich niet te bergen van medelijden en verlangen. Rusteloos en van haar afgekeerd, liep hij heen en weer. Tot ze hem riep: „En nu begrijp je wel, beste jongen,” zei ze, haar van het schreien opgezet gezicht tot hem opheffend, „dat we niet meer van die vriendschappelijke apartjes moeten hebben. Nóóit meer zoiets als vandaag. Dat maakt té veel wakker. En jij gelukkige, jij bent nu toch hersteld verklaard, je gaat ons nu toch verlaten. . . . Dus laat 't nu goed zijn. . . . En bovendien,” zei ze eenigszins verlegen, „dat is 't niet alleen, maar. . . .”

„Maar móét dat nu wel?” vroeg hij. „En is dat wel goéd, die vlucht voor het zelf. . . .”

„Ja, dat moet,” zei ze kort. „Maar wat bedoel je met vlucht. . . . voor het zelf. . . . ik begrijp niet. . . . En wáárvoor zou ik niet kunnen vluchten, als ik dat wou, en wát niet achter mij laten, als ik God heb?” Hij begreep, dat hij onbewust het dagelijksche, practische, katholieke kerkgeloof had verward met de katholieke mystiek. . . . van een Angelus Silesius — in zijn grooten tijd! — bijvoorbeeld. Het was een ongelukkige faux pas van 'm. Het kon aanleiding tot tobben en ongerustheid geven. „Je hebt gelijk,” zei hij eenvoudig. „Maar zeg me nog dit ééne, Justine, heeft Eerwaarde je